

JAKUBECZ MÁRTA

A SZIVÁRVÁNY ÉRINTÉSE

TARTALOMJEGYZÉK

- 3 JAKUBECZ MÁRTA: A SZIVÁRVÁNY ÉRINTÉSE
- 4 FIBI SÁNDOR: BESZÉLGETÉS CSICSAY ALAJOSSAL
- 8 JÓKAI TIBOR HALÁLÁRA
- 9 KOZMÁCS ISTVÁN: A MAGYAR NYELV ALTERNATÍV ROKONAI (1. RÉSZ). A SUMÉR-MAGYAR NYELVROKONÍTÁS RÓL
- 12 PRESINSZKY KÁROLY: NYELVJÁRÁSI HANGSKÖNYV A NYELVTANÓRÁN
- 14 JÁNK ISTVÁN: ARANY JÁNOS BALLADÁINAK VÁLTOZATOS ALKALMAZÁSI LEHETŐSÉGEI A NYELVTANÓRÁN (3. RÉSZ). SZÖVEGÉRTÉS ÉS SZÖVEGALKOTÁS
- 16 VANČO ILDIKÓ: A SZLOVÁK NYELV OKTATÁSÁNAK PROBLÉMAKÖRE (1. RÉSZ)
- 19 SÁNDOR ZSUZSANNA: A DESIGN THINKING ALKALMAZÁSÁNAK LEHETŐSÉGEI AZ OKTATÁSBAN
- 20 ZOLCZER PÉTER: KÉPREGÉNYEK A NYELVOKTATÁSBAN
- 21 LADNAI ATTILÁNÉ SZERENCSES ANITA: A KÖZÉPISKOLÁSOK ISKOLAI ÉLMÉNYEI A MINDENKI KAPCSÁN
- 25 CSALA ALEXANDRA EMMA: AZ INTERNET SÖTÉT OLDALA
- 26 KÖVECSESNÉ DR. GÖSI VIKTÓRIA: A DIGITÁLIS KORSZAK OKTATÁSMÓDSZERTANI KIHÍVÁSAI (3. RÉSZ)
- 28 POMICHAL KRISZTIÁN: ADAPTÁCIÓ A GYAKORLATBAN: BALKEZES JEGESMEDVÉK
- 29 CSICSAY ALAJOS: A 2018-AS ÉV EMLŐSE A FÖLDIKUTYA
- 31 PETERNAI ZSUZSANNA: KONSTRUKTÍV ÉS PROJEKTPEDAGÓGIAI MÓDSZEREK (NEMCSAK AZ eTWINNINGBEN), 1. RÉSZ
- 34 TÓTH TIBOR: BESZÁMOLÓ A XVIII. VÁMBÉRY NAPOK ESEMÉNYEIRŐL
- 34 ISKOLAHÍREK
- 36 HÁZUNK TÁJA

Édesanyaként ismételten vetődnek fel bennünk ugyanazon kérdések. Azt is mondhatnánk, hogy anyasorsunk megválaszolatlan költői kérdések sora. Ám ezek a sorjázó kérdőjelek mégis rávilágítanak a lényegre...

Vajon melyek azok a pillanatok, melyek során anyává érünk? Az áldott állapot megélése? A lelkünkbe égett boldog „állókép”, mikor először ölelhetjük magunkhoz gyermekünket? Netalán az apró-cseprő nevelési gondok edzenek bennünket édesanyává? Avagy éppen a sok önzetlen, utódainkra irányuló tett, mely nem kis önmegtágadást kíván tőlünk? Aligha akad olyan anya, aki „összeírja” a gyermekéért hozott áldozatainak számát... Nemes szolgálat ez, ami csak a tiszta anyaszív számvetéseit ismeri. Az igazi édesanya ugyanis a „szívével dolgozik”, ami viszont nem egyenlő a szigor elvetésével. Nem válhatunk a gyermekünkön majomszeretettel csüngő giccses anyaszobrok műzsáivá.

Gárdonyi találóan „Isten gyümölcsfáinak” nevez minden édesanyát: „A végtelen örök, láthatatlan folyamat érint meg mindig, ha anyát látok. Isten gyümölcsfája ő. Órá száll virágul a végtelenségből jött lélek. Az ő szíve véreből szó magának testet. Mindig érzem, hogy Isten megbízottja ő, amikor az ég szivárványa leér, s női vállat érint.”

A szivárvány efféle érintése egész életre kötelez, ez a szerep sohasem mellőzhető. Szerepkörünkbe beletanulva folyamatosan rádöbbenünk: a ránk bízott gyermek felnevelésével semmihez sem hasonlítható küldetést kaptunk. A Teremtő által ránk bízott kis lény a mi szeretetünk által válik egészséges lelkivilágú felnőtt emberré. Az anyasors különböző „stádiumai” – az áldott állapot idejétől a felnőtt gyermekekről való egészséges leválás mozzanataig és azontúl – belső tartást adnak annak, aki ezt a hivatást komolyan veszi.

Anyává válásunk kezdetén éreztük-e lelkünkben a termékeny jövőt sejtető csendet, amikor megvilágosodott

bennünk, hogy: „Kopogtat szíveden a Lélek” (Rónay György)? Anyaságunk lényege végső erőnkig ebbe a sokat mondó csendbe van beleszóve. Hány és hány kérdés és bizonytalanság fogalmazódik meg bennünk, míg embert faragunk magzatunkból?!

Ez a folyamat korántsem fájdalommentes – az anyák útja szenvedéssel párosul. Egy édesanya azonban összetört álmaiból is építkezni tud. „Isten gyümölcsfáiként” mindig hinniünk kell anyaságunk jövőbe mutató mélységes értelmében. A picit, majd felnőtt gyermekünk köré ugyanazon Szeretettel építünk védőhálót, csak a módszerek változnak. A befogadásnak és a kinőtt szárnyakkal fémjelzett elengedésnek részünkről ugyanolyan önzetlennek kell lennie. Anyának lenni a végtelenbe belekóstoló gyönyörűség, de senki sem áztat minket előre, hogy mindez olyan könnyű lesz.

A múlt rendszer diktatúrájában az anyák napja elködösített ünnep volt. Az anyaság értéke azóta is csak nagyon lassan kerül be a köztudatba. Noha a megható anyák napi műsorok immár mindenhol megvalósulnak, s előre tudjuk, hogy a médiában májusban kiemelten foglalkoznak majd e témával, az édesanyák igazi tisztelete a társadalomban még mindig várat magára. S akkor hol van még az „asszonyaink és a multik” címmel illelhető, kritikai hangvételben megfogalmazott fejezet, melyben az anyák gyakori megaláztatásairól és a munkát vállaló kisgyermekes anyák megoldatlan gondjairól szólhatnánk? Milyen messze tartunk a „részmunkaidő”, a „rugalmas munkaidő” gyakorlatától az anyasors megkönnyítését illetően? Az ország vezetői részéről sajnos minimális e gondokra való, jogszabályokkal is alátámasztott védő odafigyelés.

Anyaságunk ajándéka benső titok, s ezt a rejtelmet csak úgy őrizhetjük meg, ha minden egyes percét itt és most éljük át. A szivárvány érintésével soha el nem fogyó reményt kaptunk – becsüljük meg, adjuk tovább!